

Iedereen gefopt op Boerenbraderie

p.6

© Seppe Duwé

Studentenraad wil verplichte docentenevaluaties

De Studentenraad KU Leuven is voor het verplichten van studenten om docentenevaluaties in te vullen. De stemming kwam er op voorstel van LBK, die via een verplichting de responsgraad wil opkrikken.

Tekst Nora Sleiderink

Docentenevaluaties zijn al lang een heikel punt. Studenten kunnen na elke examenperiode hun docenten evalueren via online enquêtes. Pas vanaf een voldoende hoge responsgraad worden de gegevens als representatief beschouwd en gaan de resultaten in het dossier van de betrokken docent. Het percentage dat moet worden behaald hangt af van de faculteit, maar schommelt rond de 40%.

Gemiddeld lag de responsgraad afgelopen academiejaar (2015-2016) echter slechts op 38%. Om de studentenstem niet weg te gooien (zoals nu vaak gebeurt), wil de Studentenraad een verplichting invoeren op het invullen van de studentenbevragingen.

De stemming was niet unaniem. Zo stemden de leden van de faculteit Rechtsgeleerdheid in de Algemene Vergadering (FORS) uit principe tegen. 'De docentenevaluatie is een recht van studenten, geen plicht', vindt Cedric D'Hondt.

LBK, die de bio-ingenieurs vertegenwoordigt, meende op de vergadering uit te willen gaan van het goede van de student. 'Maar een verplichting bewijst juist het tegendeel', aldus D'Hondt. Hij gelooft dat het de taak is van de studentenvertegenwoordigers om studenten te motiveren deel te nemen aan de bevragingen.

Beperkte validiteit

Andreas De Block, professor bij het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte, blijft enigszins sceptisch over de docentenevaluaties *tout court*. De evaluaties zouden slechts beperkte validiteit hebben, omdat ze beweren te meten of de onderwijsdoelen bereikt zijn, maar dat in realiteit niet altijd doen.

Hij baseert zich hiervoor onder meer op studies die aantonen dat irrelevante factoren zoals gender en fysieke aantrekkelijkheid een grote impact hebben op het resultaat. Of een andere manier van vraagstelling op dat vlak verbetering kan brengen, is vooralsnog onduidelijk.

De Block vindt het positief dat Stura zoekt naar manieren om aan de lage representativiteit te sleutelen. Toch kan een verplichting volgens hem andere problemen juist versterken. Zo zouden nu ook

Stura om in de docentenevaluaties ook een vraag op te nemen over de participatie van de student. De Block is niet helemaal overtuigd: 'Ook al zijn die evaluaties anoniem: mensen blijven sociaal wenselijk antwoorden.'

Praktische uitwerking

Een ander probleem is dat de docentenevaluaties na de examens worden verspreid. Studenten bij wie het examen tegenviel, kunnen zich dus wreken door de prof negatief te evalueren – ook al is daar objectief gezien misschien geen reden toe. De studentenraad wil daarom de huidige evaluaties opsplitsen. Het verplichte gedeelte zou al doorheen het semester worden verspreid; na de examens volgt een facultatieve bevraging.

Dat leidt meteen naar de vraag hoe de verplichting praktisch kan worden uitgewerkt. De uitwerking lijkt misschien een futiel detail, maar kan veel invloed hebben op hoe de bevragingen worden ingevuld. Momenteel is de grootste meerderheid van de algemene vergadering (AV) voor een systeem met pop-ups op Toledo. Door de mogelijkheid om de pop-up weg te klikken of aan te duiden de bevraging blanco te willen laten, zou die methode bezwaarlijk een echte verplichting kunnen worden genoemd.

Een kleinere groep ziet baat bij een systeem waarbij het Individueel Studieprogramma (ISP) voor het tweede semester pas aangepast kon worden na evaluatie. 'Maar slechts een kleine groep past zijn ISP dan nog aan', merkt De Block. Bovendien zou dit maken dat de evaluatie wél pas na de examens verplicht is. Een systeem waarbij studenten pas aan hun examenresultaten kunnen als ze de bevraging hebben ingevuld, zou dit kunnen voorkomen. Maar voor dit voorstel was de Algemene Vergadering dan weer niet gewonnen.

studenten die nooit naar de les zijn gegaan, verplicht worden de lessen te beoordelen.

Dat leidt tot een slechtere weergave van de werkelijkheid. Om aan dat probleem tegemoet te komen, stemde

Feedbackgroepjes

Niet alle punten van de nota van LBK werden reeds gestemd. Zo werd de vraag van de bio-ingenieurs om meer dialoog tussen docent en student tijdens het semester verlaet naar de volgende AV. Het idee erachter is dat wachten tot na de evaluatie achter de feiten aan lopen is. Door feedbackmomenten gedurende het semester kunnen problemen snel en efficiënt worden verholpen.

LBK haalt een voorbeeld aan van de Norwegian University of Science and Technology, waar een groepje van drie studenten tweemaal per semester samenzit met de prof om het vak te bespreken. Toch is het voorbeeld louter illustratief, omdat het idee niet in de praktijk omzetbaar lijkt. Daar is D'Hondt niet zo zeker van. Hij verwijst naar een initiatief van professor Filip Buekens die voor zijn nieuwe vak Logica en Argumentatieer reeds gebruik maakt van de feedbackgroepjes.

Enkel evaluaties door de studenten?

Maar ook over dit initiatief heeft De Block zijn twijfels. 'Het doet uiteindelijk niets af aan de kern van het probleem', werpt hij op. 'Studenten zijn nu eenmaal niet geschoold om te kunnen

'Ook al zijn die evaluaties anoniem: mensen blijven sociaal wenselijk antwoorden'

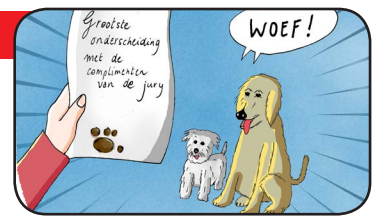
ANDREAS DE BLOCK

PROFESSOR BIJ HET HOGER INSTITUUT VOOR WIJSBEGEERTE

inschatten hoe bepaalde onderwijstechnieken bijdragen aan leerresultaten.' Als die groepjes ook effectief begeleiding zouden krijgen op dit vlak, verandert dat voor hem de zaak wel.

De vraag blijft of er genoeg wordt geëvalueerd buiten de studenten om. De Block meent dat daar ruimte is voor verbetering. 'Er zijn al goede initiatieven, die zowel op evaluatie als op ondersteuning inzetten. Maar het kan geen kwaad om zeker op die ondersteuning intensiever in te zetten.'

Wat er concreet verandert door de stemming, is nog niet duidelijk. Stura neemt dan wel een standpunt in, uiteindelijk is het natuurlijk de universiteit zelf die beslist wat ermee gebeurt.

SPLINTER

Uitgaan of afgaan

Een donderdagavond in je eentje op kot spenderen? Zelig! Na een semester nog steeds niet alle fakbars van binnenuit gezien? Een gat in je cultuur! Geen vriendenkring tot in Tokyo? Sukkeltje dat je bent! Stille boven een *goei schijf* prefereren? In het klooster is er nog plek!

Opboksen tegen de – veelal onuitgesproken – verwachtingen van anderen is geen sinecure. Als eerstejaarsstudent in Leuven juicht niet alleen een uitdagende studie je toe, maar ook nieuwe sociale conventies. Van de Oude Markt je natuurlijke habitat maken bijvoorbeeld.

Je wil bewijzen dat je stevig in je schoenen staat, ook al heb je je zelfvertrouwen in de eerste trein naar de nog onbekende studentenstad laten liggen. Je voelt de drang om koste wat kost aansluiting te vinden bij je studiegenoten. Trouw aan de gedachte dat je vooral niet uit de toon wil vallen, stort je je in het uitgaansleven. Of je daar werkelijk zin in hebt, doet er niet zo toe.

Aan beeldmateriaal op Facebook ten bewijze van onvergetelijke feestjes geen gebrek. De zotste en zatste verhalen getuigen van veelal ongeveinsd amusement en verspreiden zich 's anderendaags moeiteloos. Laat ze gerust, weliswaar in onschuldige vorm, de leute van het nachtleven vergroten.

Subtiel installeren ze echter een norm waaraan niet elke student wil of kan voldoen. Het stigma van seut of strever

loert om de hoek als een goed boek je voorkeur geniet op donderdagavond. In hoeverre dringen de heersende conventies een gevoel van eenzaamheid op aan de thuisblijver, die zich toch maar een beetje raar hoort te voelen?

Echte eenzaamheid onder studenten, met onder andere eerstejaars als een extra kwetsbare groep, is een zwaar onderschatte problematiek. Een rijk sociaal leven is zonder twijfel een belangrijke bouwsteen voor eenieders mentale gezondheid. Maar voor de invulling daarvan bestaan geen vast omlinjnde voorschriften. Waarom toch de terughoudendheid om een minder extravert studentenleven als even waardevol te presenteren en beleven?

Eens om de zoveel maanden beland ikzelf als een alien op de dansvloer, en precies omwille van de uitzondering amuseer ik me dan meestal wel. Mijn gehoor pruttelt evenwel steevast tegen: de stem van een gesprekspartner van de muziek en het geroezemoes onderscheiden, zuipt energie. Veel liever investeer ik die in een diepgaand een-op-eengesprek in een café waar het decibelniveau beperkt blijft.

Naast die lange dialogen met vrienden geniet ik intens van de tijd die ik alleen doorbreng. Die geeft me de kans om de alledaagse drukte van me af te laten glijden. Eenzaam

noch sociaal voel ik me daarbij – integendeel, de rust om me heen schept creativiteit.

Als je oprecht plezier haalt uit een avondje stappen, prima. Maar als uitgaan betekent dat je stelselmatig je eigenheid verloochent, hou er dan mee op. Je gaat op de lange duur krom staan door jezelf steeds maar in bochten te wringen. De moed om jezelf te zijn, brengt je daarentegen ver.

Anneleen van Kuyck

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

LEZERSBRIEF

De Morgen en Assad

In Veto (*zie Veto 4317*) stelt Knack-collega Walter Pauli over zijn Syrië-reis met Filip Dewinter: "Een journalist van die krant (*De Morgen* dus) heeft haast Dewinter en mijn VRT-collega gepijpt om zelf ook mee te kunnen. Dat is niet een beetje maar héél hypocriet."

De feiten zijn minder bloemrijk, gelukkig voor alle betrokkenen. Het klopt dat een medewerker van *De Morgen* bij de heren Filip Dewinter en Jens Franssen op eigen initiatief geïnformeerd heeft of hij de reis kon meemaken. Dat bleek onmogelijk te zijn. Van een interview met Assad was op geen enkel moment sprake. We hebben dit uiteraard ook keurig en openlijk gemeld aan onze lezer in het enige artikel dat de krant aan de discussie gewijd heeft. Dat was geen opiniestuk, maar een nieuwsbericht, met respect voor hoor en wederhoor van de betrokken partijen.

Over het nut van dictators interviewen valt een boeiend debat te houden, waarin we ons het recht voorbehouden beschaafd van mening te verschillen met *Knack*. Dat neemt niet weg dat we graag bevestigen dat de Syrië-trip collega Pauli behalve dat interview ook een uitstekende reportage heeft opgeleverd.

An Goovaerts & Bart Eeckhout
 Hoofdredactie De Morgen

LEZERSBRIEF

Leve de Koning!

België is een bastion. De Koning is het fundament. De monarchie fucken en deze afschaffen zou het land in een eindeloze politieke en communautaire crisis doen storten. We weten allemaal dat België op communautair vlak niet de meest stabiele natie van de wereldbol is, om het eufemistisch uit te drukken. Wie neemt er dan de plaats in van de Koning die van rechtswege regeert, die als neutrale instantie de gemoederen van de naar-macht-hunkerende politici weet te bedaren? Een verkozen regent? Een Waal of een Vlaming die niet anders kan dan zijn eigen belangen voorrang te geven? De Koning vertegenwoordigt niet enkel de socialisten, de liberalen, de Christenen of de atheïsten, hij staat in voor het hele Belgische volk. Dus jawel, het principe van erfopvolging heeft degelijk haar bestaansredenen.

Inderdaad, we zijn ondertussen 2017. Toch past een koning nog perfect in deze post-moderne tijd. Het is compleet verzoenbaar met de waarden die vandaag hoog in het vaandel worden gedragen. Ik hoor de critici al roepen: "De Koning wordt niet verkozen, bijgevolg is de monarchie ondemocratisch!" Om dit pertinente commentaar te weerleggen citeer ik graag de eminente filosoof en econoom

Philippe Van Parijs: "De kwaliteit van de democratie hangt niet af van de monarchie." We leven nog altijd in een democratisch land (weliswaar zeker niet in de meest perfecte vorm), ook al is de Koning het staatshoofd. De één sluit het andere niet uit.

Tallose meerwaarden van de monarchie in België worden zo vaak over het hoofd gezien. Een monarchie is onlosmakelijk verbonden met bepaalde waarden, zoals loyaliteit, eerlijkheid of rechtvaardigheid. En ja, onze vorst is allerm minst sociaal, integendeel. Het paleis krijgt jaarlijks zo'n 55.000 brieven in de brievenbus, waarvan er ruwweg 11.000 van sociale aard zijn. Vrouwen en mannen die hun laatste

hoop aan het paleis toevertrouwen, om dankzij een weliswaar kleine financiële bijdrage, eindelijk uit de put te geraken.

Royalisme is niet zozeer een kwestie van nostalgie, fanatisme of eenderwelke politieke standpunt. Het draait om fierheid. Trots om ook na een WK voetbal in alle zelfvertrouwen te durven zeggen dat je Belg bent. Het draait om het vrijwaren van een harmonie die ons land bijna twee eeuwen lang samenhoudt. Het draait om elf miljoen Belgen die zich kunnen verenigen onder 1 persoon: de Koning. Daarom: Leve de Koning!

Julien Hage
 Student Kunstwetenschappen

Opschorting Slavistiek is definitief

WATER TUSSEN STUDENTEN EN DECAAN ZEER DIEP

De faculteit Letteren komt niet terug op de opschorting van Slavistiek. Studenten startten ondertussen een petitie. Rector Torfs uitte lichte kritiek, maar staat weer pal achter decaan Jo Tollebeek.

Tekst Simon Grymonprez
Beeld Philip Lammens

De opschorting van de opleiding Slavistiek en Oost-Europakunde veroorzaakte een ware golf van protest en verontwaardiging binnen de universiteit en ver daarbuiten. Vooral de manier waarop de faculteit de beslissing nam en er daarna over communiceerde, kon op stevig wat onbegrip rekenen.

Gezien het volgens decaan Jo Tollebeek om gevoelige materie ging, werden er namelijk geen studentenvertegenwoordigers betrokken bij de beslissing.

Yentl Biebaut, preses van de kring van studenten taal- en regiostudies Eoos, overdreef dan ook niet toen ze in december aan *Veto* verklaarde dat 'de beslissing compleet boven onze hoofden genomen is'.

Het is vooral dát aspect dat enkele studenten aan de faculteit ertoe aanzette een petitie te starten. 'De petitie richt zich niet zozeer tegen de opschorting van Slavistiek,' duidt student Slavistiek Aagje Van Eyken, 'maar vooral tegen de manier waarop de opschorting gebeurd is.'

De petitie is opgericht om minstens een kans tot overleg te creëren. 'We vragen niet per se Slavistiek exact te herinstalleren zoals het hiervoor was,' vertelt Van Eyken, 'maar we willen op z'n minst onderzoeken of er toch geen alternatief is.' De petitie werd bij het ter perse gaan al 2.129 keer ondertekend en wordt ondersteund door Eoos. De petitie werd overigens ook ondertekend door de Poolse ambassadeur in België, Artur Orzechowski.

Ook CORaaL, de studentenvertegenwoordigers van de faculteit Letteren, ondersteunen de petitie. 'We hebben besloten dat wij als studentenvertegenwoordigers van Letteren niet anders kunnen dan deze petitie te ondersteunen,' licht voorzitter Ruben Hendrikkx toe, 'maar dan wel op voorwaarde dat deze correct de focus legt op de manier waarop de beslissing tot stand gekomen is en niet zozeer de nadruk blijft leggen op de eigenlijke inhoud van het herstelplan.'

Diplomatisch kritische Torfs

Naast decaan Jo Tollebeek kwam ook rector Rik Torfs onder vuur te liggen. Op het 'Ask Me Anything'-event van de Leuvense studenten-koepel LOKO kwam de beslissing rond Slavistiek aan bod. 'Hoe kan de beslissing rond Slavistiek genomen zijn zonder inspraak?' kreeg de rector voorgeschoteld.

Professor Torfs wees in zijn antwoord (overigens integraal te bekijken op YouTube) op de autonomie van de faculteit en de noodzaak om Letteren er zo snel mogelijk weer financieel bovenop te helpen.

Op het vlak van participatie was de rector evenwel kritisch: 'Wij gaan ervan uit dat plannen die door faculteiten worden voorgelegd uiteraard zijn afgetoetst op een interne manier.' Even later zei de rector dat hij ervan uit gaat 'dat de discussie is gevoerd met iedereen die er kan aan participeren. Nu weten we dat

dat [hier] blijkbaar niet altijd 100% optimaal verlopen is.'

De verwoording is - uiteraard - erg diplomatisch, maar de kritiek is niet mis te verstaan.

CORaaL-voorzitter Hendrikkx is formeel: 'Nee, dit herstelplan is allesbehalve voldoende afgetoetst. De grote lijnen van het herstelplan, en dus de opschor-

ting van Slavistiek, werden pas een drietal uren voor de bijzondere subfaculteitsraad aan ons meegedeeld. We zijn bij geen enkele fase betrokken geweest in het beslissingsproces.'

Faculteit LETTEREN Goes SQUATTING

Richting SLAVISTIEK Aan de GROND

'Een universiteit is geen dictatuur', vervolgt Hendrikkx. 'Het is de bedoeling dat zulke ingrijpende beslissingen op een democratische manier genomen worden. Zowel wij als het personeel kregen steeds te horen dat het spreekwoordelijke kalf al verdronken was en dat onze facultaire gemeenschap de genomen beslissingen moest respecteren.'

Torfs haalde op 'Ask Me Anything' het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu), *de facto* het belangrijkste beslissingsorgaan van de KU Leuven, aan als goed voorbeeld. 'Ik kan bijvoorbeeld zeggen dat wij op het niveau van GeBu enkel beslissingen nemen na consultatie van de studenten. Ik bedoel: de dossiers komen pas voor nadat de studenten grondig zijn geconsulteerd, omdat dat volgens ons medebestuur is,' zei Torfs nog. 'Dus dat verwachten wij ook van de faculteiten.'

Later kwam Torfs nog eens terug op dat medebestuur: 'Onze universiteit heeft gekozen voor medebestuur, niet voor vertegenwoordiging. Dat wil zeggen dat je een groot vertrouwen moet hebben in de studenten. Die cultuur moeten we laten doordringen in sommige

faculteiten waar die traditie misschien nog iets aarzelder wordt toegepast.'

Vertrouwt de faculteit Letteren haar studenten niet? 'We merken in dit hele dossier een groot tekort aan vertrouwen,' vindt CORaaL-voorzitter Hendrikkx. 'In de eerste plaats ten opzichte van de studenten, maar

ook naar het personeel van de faculteit toe. Dat vreet uiteraard aan ons. Het is niet leuk om hard te werken en nauwelijks erkenning te krijgen.'

'We zijn echter niet bitter geworden door de recente gebeurtenissen,' zegt Hendrikkx. 'Integendeel zelfs, de lijdensweg van de laatste maanden heeft ons nog sterker overtuigd van het nut van de studentenvertegenwoordiging. Wij geloven in de kracht van medebestuur. Daarom blijven we ons als studentenvertegenwoordigers constructief opstellen ten opzichte van de faculteit.'

'Wij gaan ervan uit dat plannen die door faculteiten worden voorgelegd, uiteraard zijn afgetoetst op een interne manier'

RIK TORFS
RECTOR KU LEUVEN

Hendrikkx concludeert met een oproep: 'We hopen dat de faculteit op haar beurt de moed heeft om zich te bezinnen over de gemaakte fouten en klaar is om veranderingen door te voeren in haar bestuurlijke cultuur. Wij zijn alvast steeds bereid om mee te schrijven aan een nieuw verhaal.'

Flipflop Torfs

Uiteindelijk kwam de kritiek van Torfs niet geheel onverwacht: in verschillende gesprekken met docenten en studenten had Rik Torfs laten verstaan niet opgetogen te zijn met de gang van zaken. Zowel Hendrikkx als Biebaut geven dit aan.

'Wij vinden het jammer dat een rector met een onderwijsvisie die recht ingaat tegen zo'n beleid een decaan niet op de vingers kan tikken, waardoor de hele zaak dus zonder gevolgen lijkt te blijven,' zegt Eoos-preses Biebaut.

Als we naar een reactie vragen bij Jo Tollebeek, antwoordt de decaan met een gezamenlijk statement met niemand minder dan rector Rik Torfs zelf. 'Wij staan beiden voluit achter het herstelplan Letteren. Wij komen niet terug op dit plan, dat zware offers vraagt, maar dat noodzakelijk was en is voor de levensvatbaarheid van de faculteit.'

'Structureel overleg met de studenten is essentieel,' zeggen Torfs en Tollebeek. 'Daarbij geldt het subsidiariteitsbeginsel: enkel de faculteit zelf kent de concrete situatie voldoende om de gepaste werkwijze bij het overleg te bepalen. Dit blijft altijd een delicate afweging die voor elke decaan en voor elk bestuur een moeilijke opgave is. Letteren heeft daarin een sterke traditie.'

Masterproef alleen digitaal indienen succesvol getest aan faculteit Economie

Naar een digitale masterproef

Aan de faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen (FEB) moeten studenten de masterproef alleen digitaal indienen. De efficiënte en duurzame aanpak lijkt goed te werken. Welke faculteiten volgen?

Tekst Simon Grymonprez

Studenten die aan de Leuvense campus van FEB een masterproef maken, dienen die in de regel uitsluitend in via het internet: een digitale versie volstaat.

FEB nam drie jaar geleden het hele masterproefproces onder handen. In de zoektocht naar optimalisatie en automatisering herbekeek de faculteit onder meer de manier waarop de masterproef werd ingediend.

Wilfried Lemahieu, vicedecaan Onderwijs aan FEB, licht toe. 'De vraag was: hoe kunnen we dit hele verhaal beter ondersteunen via informatica? Een specifieke *bottleneck* was het feit dat studenten op dezelfde dag hun papieren versie van de masterproef indienen. Dat gaf veel gedoe op het studentensecretariaat: het was niet eenvoudig al die exemplaren op een efficiënte manier bij de juiste mensen terecht te laten komen.'

'Er zijn verschillende opties onderzocht,' vervolgt Lemahieu, 'maar we

hebben uiteindelijk voor de meest eenvoudige en ecologische oplossing gekozen: enkel elektronisch indienen. Ik was zelf enorme voorstander om het papieren te doen. We hebben dat binnen de faculteit dan ook voorgelegd. Ik had verwacht dat collega-docenten ietwat sceptisch gingen zijn, maar we zijn het er uiteindelijk heel vlot over eens geraakt.'

Vervolgens hebben de facultaire ICT-dienst en onderwijsmedewerkers de handen in elkaar geslagen en een webtoepassing ontwikkeld.

Wat de digitale pil verzachtte, is ongetwijfeld dat de student toch nog een papieren versie moet indienen als de docent er expliciet om vraagt. Hoewel Lemahieu geen exacte cijfers heeft, preferereert slechts een kleine minderheid van de docenten toch nog een papieren versie.

Hoe dan ook is de papierbesparing aanzienlijk. Volgens Lemahieu speelt

Vicerector Onderwijsbeleid Didier Pollefeyt is zeker niet weigerachtig, maar vindt dat een universiteitsbrede praktijk beter *bottom-up* groeit

ook efficiëntie een cruciale rol. 'De pdf komt automatisch bij de juiste personen, de promotor en de correctoren. Dat is voor de student het meest efficiënt: er is geen stress meer om alles *last minute* af te drukken en wachttijden bij copycenters te trotseren.'

Het digitaal indienen van de masterproef bij FEB lijkt dus geslaagd. Kan het *good practice* zijn voor de rest van de universiteit?

De nodige tools bestaan alvast. Jan Scheerlinck, hoofd van de dienst Administratieve Toepassingen voor Universiteitsbeheer, laat weten dat er een universiteitsbrede toepassing 'Elektronisch indienen masterproef' bestaat, en daar nog verder aan wordt gesleuteld.

Vicerector Onderwijsbeleid Didier Pollefeyt is zeker niet weigerachtig, maar vindt dat een universiteitsbrede praktijk beter *bottom-up* groeit. 'Het is

een goed en interessant idee om mee aan de slag te gaan, in het bijzonder in de Onderwijsraad. We gaan evenwel niet beslissen dat morgen universiteitsbreed in te voeren, zo werkt deze universiteit en haar onderwijsbeleid niet.' Een gelijkaardig geluid laat vicerector Duurzaamheidsbeleid Katlijn Malfliet horen.

Tom Merlevede, mandataris Duurzaamheid bij de Studentenraad van de KU Leuven, zegt hetzelfde. 'Verplichten lijkt me moeilijk, maar het kan wel aangemoedigd worden, zeker om pilootprojecten op te zetten.'

'Ik had verwacht dat collega-docenten ietwat sceptisch gingen zijn, maar we zijn het er uiteindelijk heel vlot over eens geraakt'

WILFRIED LEMAHIEU
VICEDECAAN ONDERWIJS FEB

ULSSIS PRESENTS

OPEN SOURCE
JOB FAIR

UNIQUE
FOSS JOB OPPORTUNITIES

MUSEUMZAAL (HAL 00.08) 22 MARCH 2017
NAAMSESTRAAT 22, LEUVEN 11H00 TO 15H30

MORE INFORMATION AT
opensourcejobfair.be

Sponsors: GIG.tech, redhat, kopano, odoo, inuits, xenit, DEPARTEMENT COMPUTER WETENSCHAPPEN, open-future, Intelligent Systems, ALTRAN, bewire, softat home, tessaress, KU LEUVEN ICTS, emweb, GUARD SQUARE Mobile Application Protection, nviso, gfi.

Is martelen efficiënt?

Vorige week getuigde de Frans-Palestijnse Salah Hamouri in Leuven over de foltering in Israëlische gevangenissen.

Tekst Kaatje Roelant en Sam Kniknic
Beeld Martijn Stoop

Vorige week werd de Frans-Palestijnse activist Salah Hamouri uitgenodigd in Leuven om te spreken over zijn ervaringen met foltering en willekeurige opsluiting door de Israëlische politie.

De Verenigde Naties (VN) definiëren foltering of martelen als 'het toebrengen van ernstige lichamelijke of geestelijke pijn, door of in opdracht van de overheid, met als doel een bekentenis los te krijgen of om angst aan te jagen.'

Amnesty International rapporteerde de afgelopen vijf jaar maar liefst in 141 landen gevallen van foltering.

'Gemarteld worden is pure horror, wellicht omdat je volledig herleid wordt tot lichamelijke pijn', aldus Lode Lauwaert, onderzoeker aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte en auteur van het boek *Filosofie van geweld*.

'Normaal gezien is dat niet zo, behalve dan bij hevige tandpijn. Probeer maar eens iets anders te doen of te bedenken wanneer je kies bijzonder pijn doet. Marteling is in die zin vergelijkbaar met tandpijn, maar dan duizend keer erger.'

Toch zijn er ook mensen, zoals de Amerikaanse president Donald Trump, sterk overtuigd van het feit dat folteren werkt, en

dat *waterboarding* moet worden heringevoerd in de strijd tegen terrorisme.

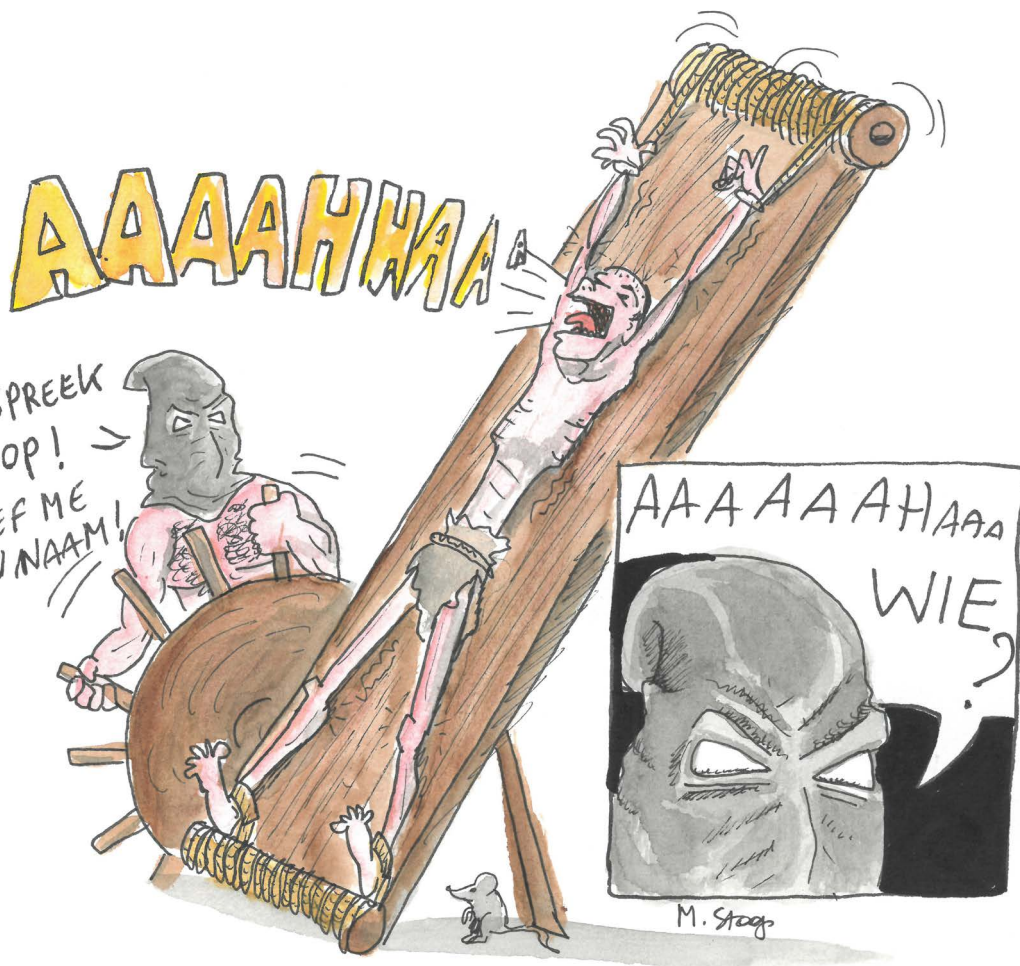
Creatieve manieren

De geschiedenis van martelpraktijken gaat ver terug, wat niet wil zeggen dat de methoden zelf niet aan verandering onderhevig zijn. De schokkende onthullingen over de omstandigheden in Syrische gevangenissen tonen dat op een duistere manier aan.

Begin dit jaar bracht Amnesty International een rapport uit dat de gruwelijke folteringen in de Syrische Saydnaya gevangenis toont. Getuigen spraken over het ontzeggen van voedsel, slagen, verwondingen en het forceren van verkrachtingen tussen gevangenen. Ook waren er massale buitengerechtelijke executies: 13.000 gevangenen werden op systematische wijze vermoord.

'Onderzoek wijst uit dat de gemartelde enkel informatie geeft om het martelen te laten stoppen'

LODE LAUWAERT
ONDERZOEKER AAN HET HOGER
INSTITUUT VOOR WIJSBEGEERTE

Naast meer traditionele fysieke martelingsmethoden duiken constant andere gewelddadige technieken op - elektrische schokken en *waterboarding* - waar men geen blijvend lichamelijk letsel aan overhoudt. Daarnaast speelt het psychologische aspect een belangrijke rol, bijvoorbeeld het ontzeggen van slaap of het bedreigen van de ondervraagde.

Of foltering tot gewenste resultaten leidt, is een ethische vraag waar professor Lauwaert een pasklaar antwoord op heeft: 'Onderzoek wijst uit dat de gemartelde enkel informatie geeft om het martelen te laten stoppen, informatie die dus niet noodzakelijk waar is. Bovendien zou martelen het geheugen schaden, waardoor de verkregen informatie nog minder betrouwbaar wordt.'

Kazachstan - Donkere zijde van studentenwerving

In de westelijk gelegen Kazachse stad Atyrau werden ongeveer 100 etnisch Kazachse studenten, afkomstig uit China, door het Instituut van Olie en Gas aangeworven. Hierbij beloofde het Instituut een degelijk hoger onderwijs te bieden en tewerkstelling te realiseren na het voltooien van de studie, schrijft *University World News*. Omdat sommigen van hen verplicht waren een reis van 3000 kilometer te ondernemen, kregen zij bovendien gratis accommodatie aangeboden en een flinke korting op de studie.

Al dit moois bleek al snel een illusie te zijn. Sommige studenten belandden meteen in de lokale gevangenis omdat hun Kazachse visa niet in orde waren. Bovendien zijn de residenties zo koud dat ze geen koelkast nodig hebben om hun melk fris te houden, schreef een van de studenten.

Verdere ontgoochelingen volgden toen de studenten verplicht werden economische of financiële vakken op te nemen, terwijl dit anders voorzien was. Die economische vaardigheden kunnen de studenten echter nog van dienst zijn bij hun schrijnende financiële situatie. De korting is opgeschort waardoor enkele studenten de mogelijkheid niet hebben om deel te nemen aan hun examens omdat ze er niet in slaagden hun rekeningen af te betalen.

Ondanks dit alles blijven de Chinese Kazachse studenten, waarvan er zo'n 1,5 miljoen leven in China volgens *The Astana Times*, optimistisch en hopen op een antwoord van de president.

Nigeria - Aanvallen en bedreigingen

Nigeriaanse academici roepen op tot terughoudendheid en meer investeringen in onderwijs en opleidingen. Dit doen ze in de nasleep van recente aanvallen door Nigeriaanse studenten op eigendommen van Zuid-Afrikaanse bedrijven in Abuja en bedreigingen gericht tegen Zuid-Afrikaanse staatsburgers. De studenten ondernamen deze acties als represaille voor de xenofobische uitbarstingen in Gauteng, Zuid-Afrika. Dat schreef de Nigeriaanse professor Tunde Fatunde op 1 maart in *University World News*.

Pressreader rapporteerde op 17 februari reeds het escalerende geweld dat vooral broedde in Rosettenville en Phomolong. Bewoners van Rosettenville staken 12 gebouwen in brand die ze aanschouwden als Nigeriaanse drugshandelbroeihaarden en bedelen. De Nigerianen zien die handelingen als een uiting van xenofobie.

Onderwijzers aan de Nigeriaanse universiteit sporen de Zuid-Afrikaanse president Jacob Zuma en zijn administratie aan de droom van Nelson Mandela opnieuw uit te vinden en het jaarlijkse budget voor onderwijs en beroepsopleiding op te krikken. Ze willen dat er zo aan zij die betrokken waren bij de aanvallen de mogelijkheid wordt gegeven nieuwe kennis en vaardigheden te vergaren. Dat zijn twee belangrijke ingrediënten voor zelfontplooiing, aldus de onderwijzers.

De wereld rond op zoek naar studentennieuws

Tekst Charlotte Lippens

Venezuela - Veroordeelde professor

Professor Santiago Guevara van de universiteit van Carabobo in Venezuela is gedetineerd in schijnbare vergelding voor opiniestukken die hij recent had geschreven in een Spaanse krant. Op 23 februari was de professor beschuldigd van een reeks van misdaden met betrekking tot nationale veiligheid, rapporteerde Scholars at Risk Network.

De professor is een 65-jarige econoom die zich al reeds 42 jaar focust op economische ontwikkeling en voorspellingen. Zijn collega's beweren dat zijn arrestatie het gevolg is van de professors commentaar op de economische omstandigheden en de politieke onrust in Venezuela.

Het Scholars at Risk Network, dat haar informatie uit Venezolane kranten haalde, is bezorgd over de toekomst van het recht tot academische vrijheid en vrijheid van expressie en diende recent een aanvraag in, gericht aan de Venezolane regering, om de beschuldigingen tegen de professor kwijt te schelden.

Je lazarus zuipen op LBK's bierestafette ... of toch niet?

Gisterennamiddag probeerden studenten op de heidense weide voor Alma 3 het wereldrecord ad-fundum bierestafette te verbreken. Dit is wat er gebeurde na 1.779 pinten.

Tekst Arne Sonck
Beeld Seppe Duwé

Ter ere van hun 130ste verjaardag organiseerde de Landbouwkring (LBK) op 7 en 8 maart een heuse boerenbraderie. In een gigantische tent op de weide voor Alma 3 konden studenten van alle strekkingen genieten van boerenspelen (lees: nagelknoppen, ringwerpen en meer), henna workshops, en - de kers op de taart - een heuse bierestafette. Bierestafettes zijn een typisch gebruik van LBK. Het concept is simpel: mensen schuiven aan en drinken zoveel mogelijk bier direct na elkaar. Deze keer ondernamen de LBK'ers echter de missie om het wereldrecord ad fundum estafette te verbreken: zoveel mogelijk pinten na elkaar drinken binnen de vier uur. Een vier uur durende estafette met gratis bier volgde, en na 1.779 pinten kon de deurwaarder van dienst blij bekend maken

dat een nieuwe mijlpaal in de geschiedenis was bereikt.

We kwamen aan toen de estafette al zo'n drie uur bezig was, ondanks de gutschende regen hoorden we de ambiance van ver. Onderweg zagen we al enkele lallende studenten, schuilend onder een enorme - waarschijnlijk gestolen - hooibaal. De boerenspelen zijn even stilgevallen omdat iedereen gefocust was op de laatste loodjes van de bierestafette, maar volgens vicepreses Jeroen waren die enorm populair: 'Vooral het nagelknoppen was in trek, we zijn zelfs nog extra nagels moeten gaan halen omdat de eerste drie zakken op waren.'

Uiteindelijk is het moment daar waarop de resultaten worden bekend gemaakt: de laatste vijf pintjes worden op het podium gedronken en het nieuwe record van 1.779 is bereikt. Met felicitaties van de deurwaarder mogen de beschonken boeren zich op de borst slaan.

Preses Alexander heeft echter nog een verrassing: 'Niemand moet morgen last hebben van een kater, het bier was immers alcoholvrij.'

'Wij kunnen ons ook perfect amuseren zonder alcohol'

ALEXANDER
LBK-PRESSES

Luid gejuich weerklinkt. Dat kleine beetje ethisch verantwoord boerenbedrog kan het feestje niet meer bederven. 'Wij kunnen ons immers ook perfect amuseren zonder alcohol', besluit Alexander, en vervolgens wordt het feestje voortgezet, nu wel met echt bier. Te hunner verdediging: al het niet-alcoholische bier was op.

Jeroen is tevreden over het verloop van de avond. 'Het ging enorm vlot, tegen half zeven was het record al gehaald. We hadden als doel om 1.600 pintjes te halen maar zijn uiteindelijk dan op 1.779 gestrand. De sfeer zat goed, en het slechte weer heeft geen roet in het eten gegooid.'

'Sommige mensen vermoedden wel dat er iets aan scheelde', vervolgt Jeroen. 'Sommigen zeiden: 'Dit is geen Stella'. Wij hielden steeds vol dat er wél alcohol in zat. Ik sprak trouwens daarnet nog met iemand die echt ging stoppen omdat hij het al serieus begon te voelen. Volgens mij waren veel mensen er wel mee weg.'

Het vorige record was in 2008 in Gent gezet: daar zijn toen zo'n 1.222 pintjes gedronken, VTK heeft dat enkele jaren geleden verbroken met 1.600 ad fundums.

Of er volgend jaar een vervolg komt weten Jeroen en Alexander nog niet. 'We hopen eigenlijk dat het een soort traditie wordt. We zijn benieuwd welk record de volgende ploeg kan verbreken.'

ECO CHALLENGE

13-29 MARCH 2017

Join the ecological challenge with your friends!

Enroll before
March 13th

First prize
with a value of
€ 500

[kuleuven.be/
ecochallenge](http://kuleuven.be/ecochallenge)

All info

De ene onderscheiding is de andere niet

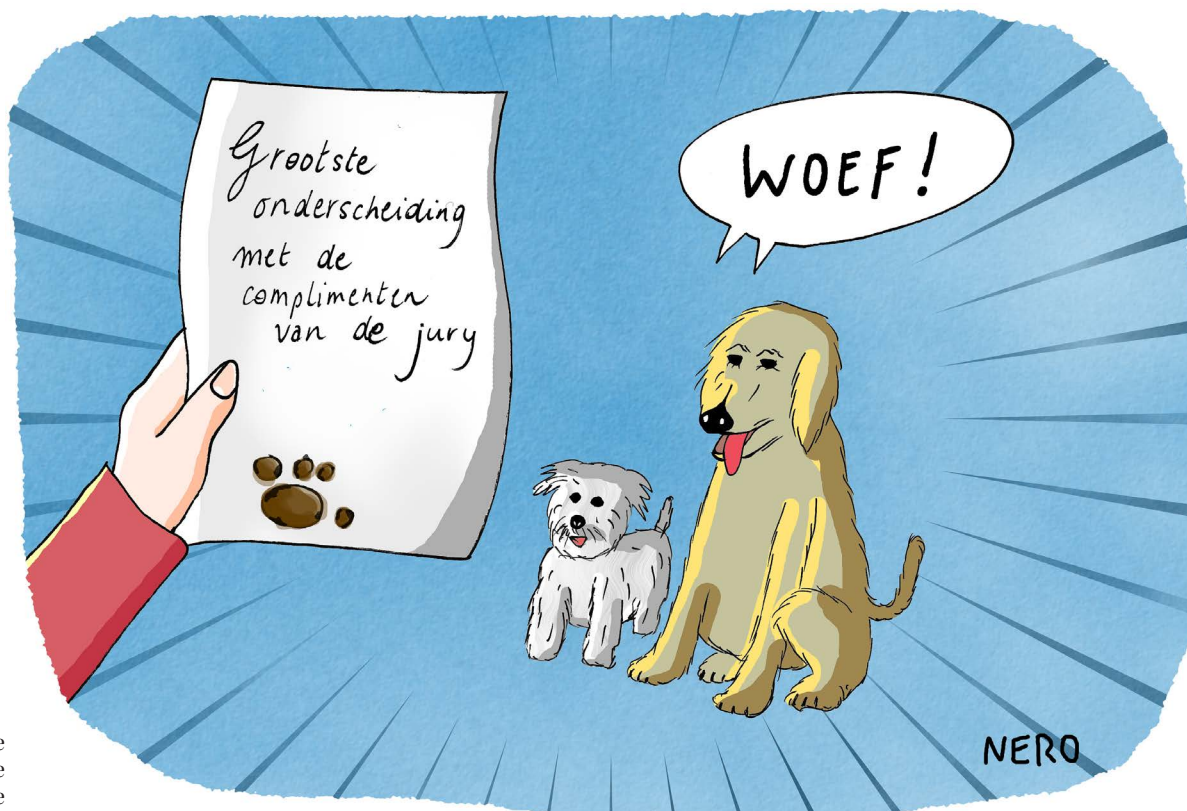
Vlaamse universiteiten verschillen inhoudelijk in de graden van verdienste die ze aan hun studenten toekennen. 'Onwaarschijnlijk dat een harmonisering snel zal gebeuren.'

Tekst Alexander Verbist
Beeld Nero Vanbiervliet

Met voldoening, onderscheiding, grote onderscheiding of grootste onderscheiding (voor de latinisten/elitaire intelligentsia onder ons: *cum fructu*, *cum laude*, *magna cum laude* en *summa cum laude*). Studenten die een bachelor- of masterdiploma krijgen met een bepaald eindgemiddelde, worden steevast geconfronteerd met deze zogenaamde 'graden van verdienste'. De concepten kennen ook een zeker belang in de woeste wereld van de arbeidsmarkt, waar sommige werkgevers enkel studenten met een onderscheiding uitnodigen voor een sollicitatiegesprek.

Onze Vlaamse universiteiten hanteren echter verschillende percentages voor het toekennen van een graad van verdienste. Zo stempelt de Universiteit van Antwerpen (UAntwerpen) het woord 'Onderscheiding'

consensus binnen de universiteit, uniforme grenzen bepaald. Deze grenzen zijn tot op de dag van vandaag dezelfde gebleven.'

'Graden van verdienste spelen wel een rol, maar wat uiteindelijk het belangrijkste is, zijn de competenties van de student'

ANN DE SCHEPPER
VICE-RECTOR ONDERWIJS UANTWERPEN

al op diploma's met een eindgemiddelde van 65%, terwijl de KU Leuven hiertoe slechts overgaat wanneer een student 68% heeft behaald.

Historische groei

Vanwaar komen deze grenzen precies? Jan Van Damme, als onderzoeker verbonden aan de Cel Onderwijsactiviteit en -evaluatie van de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen van de KU Leuven, legt uit hoe dit voor de KU Leuven historisch gegroeid is. 'In de jaren 60 was er geen uniformiteit tussen de verschillende faculteiten. Dit werd soms als willekeur ervaren. Daarom wilde de universiteit verandering.'

'Anderzijds was het duidelijk dat Leuven toentertijd weinig graden gaf in vergelijking met andere Belgische universiteiten. Vanuit het gevoel dat we onze studenten niet te veel mochten benadelen, is er dan besloten geweest om te opteren voor de huidige percentages.'

Ann De Schepper, vice-rector Onderwijs aan de UAntwerpen, erkent de historiciteit van de grenzen: 'De huidige grenzen hebben we al heel lang. Elk jaar leggen we die opnieuw vast in het onderwijs- en examenreglement, en tot dusver zijn er nog nooit vragen geweest om deze grenzen aan te passen.'

De Schepper verwijst ook naar het praktisch nut van de gehanteerde percentages: 'De huidige grenzen vallen samen met de beoordeling van opleidingsonderdelen en zorgen zo voor consistentie. Een 13/20 staat gelijk aan een 65%, 15/20 aan een 75%, enzovoort. Zo kunnen we bijvoorbeeld voor de evaluatie van de masterproef uitgaande van de verschillende competenties eerst nakijken welke graad van verdienste we die student zouden willen toekennen, en vervolgens op basis daarvan een punt op twintig geven.'

Ilse De Bourdeaudhuij, Directeur Onderwijs aan de UGent, licht toe hoe de situatie in Gent gegroeid is: 'Bij ons verschilden de grenzen voor het toekennen van een graad van faculteit tot faculteit, en dat tot in 2005. Op dat moment zijn er, op basis van een brede

Belang(eloos)

Hebben universiteiten zoals de UGent en de UAntwerpen een belang bij een lager percentage, om zo bijvoorbeeld meer studenten af te leveren met een onderscheiding? De Schepper ontkent dat: 'Daarbij, als er al echt zou gekeken worden naar graden op zich, dan zal dat eerder zijn naar de grootste onderscheidingen, wat dan wel weer voor de meeste universiteiten gelijk is.'

Dit belang wordt ook door De Bourdeaudhuij ontkend: 'Waar de graden van verdienste tien jaar geleden misschien nog wel een impact hadden, bijvoorbeeld voor het verkrijgen van beurzen via het FWO (Fonds Wetenschappelijk Onderzoek), is die impact vandaag de dag nagenoeg afwezig.'

'Het enige belang van de graden ligt in hun symbolische betekenis voor studenten', vervolgt De Bourdeaudhuij. 'In dat opzicht is het voor de UGent zeker nooit de bedoeling geweest om haar graden met andere universiteiten te vergelijken.'

Gelijkheid voor de wet

Onderscheidingen die zich onderscheiden naargelang de universiteit: is dat conform de wet? Een positief antwoord vindt men in het Vlaams Onderwijsdecreet. Dit door het Vlaamse Parlement uitgevaardigde decreet, dat allerlei bepalingen bevat omtrent het hoger onderwijs in Vlaanderen, kent een grote autonomie toe aan onderwijsinstellingen. Het is aan deze instellingen om, aan de hand van hun onderwijs- en examenreglement, zelf te bepalen onder welke voor-

waarden zij een student met een bepaalde graad belonen.

Wat dan met het (grondwettelijk verankerde) gelijkheidsbeginsel? Jan Bertels, volksvertegenwoordiger in het Vlaams Parlement voor de sp.a, legde de vraag voor aan huidig Vlaams minister van Onderwijs Hilde Crevits. De minister bevestigde in haar antwoord dat het huidige wettelijk kader een grote autonomie toekent aan de verscheidene universiteiten, maar zag in de gevolgen van die autonomie geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

Volgens minister Crevits gebeurt de toekenning van een graad van verdienste immers steeds onder de voorwaarden vastgesteld in het onderwijs- en examenreglement van een instelling. Het zijn deze vereisten die op zich voldoende zouden garanderen dat gelijke gevallen inderdaad op een gelijke wijze worden beoordeeld.

Op naar harmonisatie?

Minister Crevits ging ook in op de vraag naar de mogelijkheid van harmonisatie. Volgens de minister zou een verdere uniformisering over de universiteiten heen voorbijgaan aan de verschillen die er kunnen zijn tussen de curricula en onderwijs- en evaluatiemethoden van elke instelling.

De Schepper ziet ook niet meteen enig belang in een harmonisering: 'Momenteel kunnen examencommissies sowieso al in het voordeel van een student afwijken van de huidige percentages wanneer ze geloven dat een

student een bepaalde hogere graad verdient. Daarbij is het ook belangrijk de autonomie van de instellingen te bewaken.'

'Ik denk niet dat er echt voor- of nadelen zijn bij elke keuze', merkt de Schepper op. 'Dat is uiteindelijk een keuze die past bij de rest van het beleid. En bij ons passen die grenzen nu net ook goed.'

Van Damme treedt De Schepper hierin bij: 'Het lijkt me onwaarschijnlijk dat een harmonisering snel zal gebeuren. Elke universiteit heeft haar eigen historische groei meegemaakt, die ook heeft geleid tot de percentages die nu gebruikt worden.'

'Uiteindelijk maken die grenzen ook deel uit van het profiel van een universiteit', voegt Van Damme toe. 'Universiteiten hebben er belang

bij om dat profiel te behouden, en hebben dan ook geen incentive om iets te veranderen.'

Arbeidsmarkt, wees genuanceerd

De vraag is natuurlijk wat de impact is van deze inhoudelijke verschillen voor studenten die hun blik naar de arbeidsmarkt richten. Zo kunnen werkgevers besluiten enkel de applicatie-inzendingen te aanvaarden van die studenten die minstens een onderscheiding hebben behaald. De kans bestaat dan dat studenten uit bepaalde universiteiten bevoorrecht zouden worden bij toekomstige werkgevers, louter en alleen omdat ze op de juiste universiteit zitten.

Dit scenario staat niet veraf. Aan de UA bijvoorbeeld ligt een gewone onderscheiding enkele percentagepunten lager ligt dan aan de VUB, UHasselt of UGent. Een student die aan deze laatste instellingen een gelijkaardige studierichting volgt, en nèt geen onderscheiding heeft behaald, zou op die manier een toekomstige job kunnen missen, terwijl zijn Antwerpse collega met eenzelfde eindgemiddelde wél een onderscheiding kan voorleggen.

In haar antwoord op de parlementaire vraag wijdde Minister Crevits ook hierover uit. Volgens de minister is de graad van verdienste die vermeld staat op een diploma louter een indicator die gelezen moet worden binnen het geheel van informatie dat een diploma geeft.

Het zou dan aan werkgevers moeten zijn om, in het kader van sollicitaties, steeds een genuanceerde afweging te maken. Deze afweging zouden dan rekening moeten houden met allerlei verschillen, zoals dat vandaag al gebeurt wanneer buitenlandse diploma's in overweging worden genomen, aldus de minister.

De Schepper ontkent ook dat hier een problematiek zou kunnen bestaan: 'Het diploma en de graad van verdienste spelen wel een rol, maar wat uiteindelijk het belangrijkste is, zijn de competenties van de student. Werkgevers zullen heel nauwkeurig nagaan wat deze competenties zijn, en dan is een cijfer dat op zichzelf staat uiteindelijk maar één enkel gegeven.'

Annick Faas, consultant bij Hays Recruiting Experts, erkent de beperkte impact van de graad van verdienste op een diploma in de praktijk. 'Hoewel het gebeurt dat bepaalde bedrijven enkel mensen uitnodigen met een onderscheiding, zie ik dit in de praktijk heel weinig gebeuren. Daarbovenop zie ik geen enkel bedrijf dat een hoger loon betaalt op basis van de afstudeergraad.'

Lees het volledige artikel op veto.be

Schrijftalent? Een beginnend of meer ervaren fotograaf, tekenaar, videoreporter? Oefen verder bij Veto en breng je skills naar een hoger niveau! Vrijblijvend welkom op onze redactievergadering: vrijdag, 16h, 's-Meiersstraat 5.

Fotograaf Vincent Peeters

Assistent Anke Lips

Modellen prof. Paul Moyaert, Kalina De Blauwe, Ariana Degheselle, Paul-Emmanuel Demeyere, Karolien Favoreel, Pjotr Hubin, Staf Nys, Nora Sleiderink, Arne Sonck, Anneleen van Kuyck, Barbara Vanhulle

De paradox van een klimaatneutrale parkeergarage

Nieuwe parkeergarage op Arenberg lokt protest uit

In april begint de bouw van een parkeergarage op Arenberg. Het project legt heel wat frustraties bloot. 'Het is de cultuur aan de KU Leuven om pas achteraf het gesprek aan te gaan.'

Tekst Eva Sevrin en Emmanuel van der Beek

Beeld Martijn Stoop

Al geruime tijd werken Imec en de KU Leuven aan plannen voor een parkeergarage op Arenberg. Die zal plaats bieden aan 750 wagens, waarvan twee derde voor werknemers van Imec. De samenwerking tussen Imec en de KU Leuven roept binnen de duurzaamheidswerkgroepen van de universiteit vragen op.

Duurzaamheid geen prioriteit

De ontwerpers kozen voor een open garage boven de grond, wat betekent dat je bij vries-temperaturen de hellingen moet verwarmen. Volgens Wim Mennes, directeur Building en Facilities bij Imec, is dat de meest ecologische oplossing. 'In een gesloten gebouw moet je verlichting voorzien, die meer verbruikt dan hellingbaanverwarming.'

'Een parkeergarage lijkt geen goed voorbeeld van hoe we vanuit de universitaire gemeenschap naar mobiliteit kijken'

PROFESSOR BART MUYS
COVOORZITTER KLANKBORDGROEP GROEN

Filip Volckaert leidt samen met Bart Muys de klankbordgroep Groen, een werkgroep die (net als bijvoorbeeld Green Office) onder de Duurzaamheidsraad van de KU Leuven valt. 'We gaan ervan uit dat je bij zo'n ontwerp in het begin de omgeving moet betrekken.' Een principe dat ook in het beleidsplan Duurzaamheid van de KU Leuven zelf staat te lezen.

Maar dat idee werd volgens Muys verre van nageleefd. 'Het is de cultuur aan de KU Leuven om projecten top-down te initiëren en dan achteraf het gesprek aan te gaan. Echte duurzaamheid wil zeggen dat je aan overleg doet van in het begin, en dat is de KU Leuven nog niet echt gewoon.'

Protest met effect

Op vraag van de leden van de Duurzaamheidsraad kwam er uiteindelijk een overleg tussen de verschillende partijen. Volckaert: 'De plannen lagen al lang klaar, dus moesten we binnen dat kader werken. Het was voor een deel te laat.'

Toch slaagde de klankbordgroep erin het ontwerp bij te sturen. Een groendak en gevelgroen moeten de parkeergarage beter integreren in de omgeving. De groene aankleding zou het zicht

van bij De Moete opfleuren en het fijnstof opvangen. 'Dankzij overleg in onze brede groep, hebben we ervoor onder andere gezorgd dat de energie voor de hellingbaanverwarming van zonnepanelen komt', zegt Volckaert nog.

Het klimaatneutrale karakter, dat Imec en de KU Leuven in een persbericht benadrukken, lijkt dus vooral het resultaat van last minute-protest van de klankbordgroep. Wim Mennes benadrukt dat het vooral een goede samenwerking is die de zaken nog heeft bijgestuurd, 'wat niet ongewoon is bij dit soort projecten. Je moet elkaars gevoeligheden goed begrijpen, anders mis je kansen.'

Of een ecologische gevoeligheid niet ieders gevoeligheid zou moeten zijn? Mennes zegt dat er de laatste vijf jaar een grote *mind switch* heeft plaatsgevonden. 'Vijf jaar geleden was duurzaamheid een hol woord, vandaag kijken we er op een andere manier aan. In dit project is het klimaatneutrale aspect er inderdaad in tweede instantie bijgekomen. Bij nieuwe projecten zetten we dat nu vooraan op de agenda.'

Vijgen na Pasen

Blijft de vraag of een parkeergarage nog wel van deze tijd is. Muys: 'Een van onze zorgen is

'Voor veel mensen is het openbaar vervoer geen alternatief'

WIM MENNES
IMEC

een verkeersinfarct rond de Celestijnenlaan. Bovendien lijkt een parkeergarage geen goed voorbeeld van hoe we vanuit de universitaire gemeenschap naar mobiliteit kijken.'

Volgens Muys zou Imec beloofd hebben meer in te zetten op duurzame mobiliteit. Zo zouden ze De Lijn kunnen proberen te overtuigen een betere busverbinding met het station te realiseren en mee in het fietsbeleid van de KU Leuven kunnen stappen. 'Maar het zijn vijgen na Pasen. En op het vlak van mobiliteit is er bij Imec nog veel werk.'

Dat geeft ook Wim Mennes toe. 'Toch is voor veel mensen het openbaar vervoer geen alternatief. Als je hen verplicht met de trein te komen, gaan velen vriendelijk bedanken om bij Imec te komen werken. Dat is dus geen optie.'

Kennis uit de Arenberg-campus die niet op tijd wordt betrokken, het is een oud zeer. De Imec-toren zelf en een parking aan het kasteel konden ook al kritiek van de universitaire gemeenschap rekenen. Toch is inspraak volgens Muys de enige manier om tot duurzame ontwikkelingsprojecten te komen. 'Het is een nieuwe stijl waar men aan de KU Leuven en bij Imec nog aan moet wennen, maar enkel

DE VERBORGEN GESCHIEDENIS VAN VROUWEN AAN DE KU LEUVEN

Meisjes doen het vandaag net iets beter aan de universiteit. Althans de studenten. Bij het zelfstandig academische personeel is er nog lang geen genderevenwicht bereikt.

Vrouwendag (8 maart) betekent stilstaan bij de positie van vrouwen wereldwijd. Het betekent enerzijds aandacht geven aan wat vrouwen bereikt hebben, maar anderzijds ook stilstaan bij de ongelijkheid die er vandaag, hier en nu, nog heerst. Ook aan de KU Leuven is er nog een hele weg te gaan, maar hier vestigen we de aandacht op de weg die reeds is afgelegd.

(Stephanie Van Den Bosch en Andrea Vercammen)

1873 - Isala Van Diest geweigerd aan de universiteit

Na in Duitsland haar secundaire opleiding gevolgd te hebben (het hoger secundair onderwijs was destijds immers nog niet toegankelijk voor meisjes!), wou Isala Van Diest zich inschrijven voor de richting geneeskunde aan de KU Leuven. Namèche, destijds rector, weigerde haar en stelde voor om in plaats daarvan voor verloskundige te gaan studeren. Van Diest wees het voorstel af en schreef zich in aan de Universiteit van Bern.

1920 - de eerste vrouwelijke studente

In 1920 opende de KU Leuven voor het eerst haar deuren voor vrouwelijke studentes. Dat lijkt niet alleen erg laat, dat is het ook. De KU Leuven hinkte maar liefst veertig jaar achterop in vergelijking met andere grote Belgische universiteiten: in Brussel, Luik en Gent mochten vrouwen al sinds 1880 studeren. De allereerste vrouwelijke studente die de Katholieke Universiteit Leuven kon betreden was Anne Hart, een Amerikaanse uitwisselingsstudente. Ze werd echter niet door iedereen even goed ontvangen; toenmalige rector Paulin Ladeuze stelde in zijn openingsredes van dat academiejaar dat "Ofschoon de Leuvense Alma Mater niet langer kan weigeren de vrouwen een hogere vorming te geven, ze toch hoopten dat ze zich niet in groten getale zouden begeven naar beroepen die niet overeenstemmen met de normale functies die de natuur hen toewijst in de maatschappij." Een niet erg gemoedelijke boodschap voor het handjevol ambitieuze studentes dat zich tegen wil en dank toch naar de Leuvense universiteit durfden begeven.

'Veel bla bla, weinig boem boem'

Stad Leuven trekt stekker uit Leuvense klimaatweek

Traditioneel organiseert de stad Leuven jaarlijks een heuse klimaatweek. Maar dit jaar komt er geen zevende editie.

Tekst Tom Dinneweth
Beeld Louise Goegebeur

De stad Leuven en de Leuvense cultuurhuizen organiseerden met de klimaatweek een actie-week om Leuvenaars aan de hand van allerhande workshops en expo's enthousiast te maken voor thema's zoals groene stroom, energiebezuiniging en emissieverlaging.

Dit jaar komt er echter geen zevende editie van de klimaatweek. Dat bevestigt de vzw Leuven 2030, die de afgelopen jaren de drijvende kracht was achter de grootscheepse sensibiliseringsactie. 'Er is nog veel onaangeboord potentieel', zo klinkt het. 'De klimaatweek was niet genoeg om door te dringen tot de erg brede groep die we willen aanspreken.'

Of toch een klimaatweek?

Een ander geluid horen we bij Mohamed Ridouani (s.pa), schepen van leefmilieu en tevens lijsttrekker bij de opkomende burgemeesterverkiezingen. 'Wie heeft je verteld dat de klimaatweek niet doorgaat?' vraagt hij. 'Die komt er wel.' Ridouani verwijst in zijn antwoord ook naar Camping Zero Emissie, een project waarbij leerlingen, leerkrachten en ouders uitgenodigd worden om te kamperen op de speelplaatsen van scholen en kennis te maken met lopende initiatieven rond milieu.

Wanneer de bewuste klimaatweek dan zou plaatsvinden, weet Ridouani echter niet te zeggen. Daarvoor verwijst hij naar het organiserend team ... Leuven 2030, waar Ridouani overigens voorzitter is van het directiecomité. Een geval van bevreemdende communicatie, op zijn minst.

Toch geen klimaatweek

Leuven 2030 is echter formeel – de klimaatweek wordt voor onbepaalde tijd opgeschort, ten voordele van een stadsbrede campagne met een hoge herkenbaarheid, die een blijvende impact moet hebben op het gedrag van de Leuenaar.

'Met beperkte middelen is het natuurlijk keuzes maken', bevestigt de vzw. 'Op dit moment zitten we samen met communicatiebureaus om een strategie te bedenken voor een nieuwe campagne, die hopelijk in mei gelanceerd wordt.'

Die nieuwe sensibiliseringsactie, die als thema 'groene stroom' krijg, moet zowel een online- als een offlinecomponent krijgen. 'Het is de bedoeling om wat meer te duwen, zodat mensen hun gedrag ook echt veranderen.'

Groot gemis?

David Dessers (Groen) heeft een dubbel gevoel bij de afwezigheid van de klimaatweek. 'Het was op zich natuurlijk een interessante traditie. Anderzijds was het ook iets te veel een event geworden.' Hij geeft de nieuwe koers van Leuven 2030 dan ook een kans, maar hoopt wel op structurele vernieuwingen die de effectieve uitstoot verminderen.

Ook Zeger Debysier (N-VA) vindt dat er een versnelling hoger geschakeld mag worden. 'Veel bla bla, weinig boem boem', vat hij de situatie samen. De klimaatweek op zich vindt hij niet essentieel. 'Het zijn de klimaatdoelstellingen die tellen, en de cijfers zien er niet goed uit. Men haalt de prioritaire doelstelling niet – in feite is de CO2-uitstoot per inwoner quasi constant gebleven.'

Volgens Jasper Steyaert (Open Vld) getuigt de beslissing om de klimaatweek te schrappen van de visie van het stadsbestuur. 'Het is toch wel een gemiste kans om bijvoorbeeld studenten te doen participeren in het beleid', redeneert hij. 'Het is jammer dat het huidige bestuur zo autoritair is, en ook niet de beste is op communicatief vlak.'

'Wie heeft je verteld dat de klimaatweek niet doorgaat?'

MOHAMED RIDOUANI (SP.A)
SCHEPEN VAN LEEFMILIEU

Archiefbeeld van de Klimaatweek 2016.

'De klimaatweek was niet genoeg om door te dringen tot de erg brede groep die we willen aanspreken'

KATRIEN RYCKEN
LEUVEN 2030

1960 - Marguerite Lefèvre krijgt als eerste vrouw de titel van gewoon hoogleraar

Marguerite Lefèvre (1894-1967) schreef zich in 1921 in aan de KU Leuven, als een van de eerste vrouwen. In 1925 behaalde ze het doctoraat 'à titre étranger' aan de Parijse Sorbonne. Op dat moment konden vrouwen die titel zelfs nog niet behalen in België. Tegen alle verwachtingen in moest Lefèvre nog lange tijd wachten op haar benoeming als hoogleraar. Pas in 1960 worden de eerste twee vrouwelijke lectoren benoemd, en wordt Lefèvre benoemd tot hoogleraar. Zij is op dat moment 66 jaar oud. De tweejaarlijkse Marguerite Lefèvreprijs voor genderstudies is naar haar genoemd.

2010 - de eerste vrouwelijke decaan

In 2010 werd Katlijn Malfliet de eerste en tot nu toe ook de enige vrouwelijke decaan van de KU Leuven. Daarmee werd ze ook nog eens de eerste vrouw die verkozen werd voor een bestuursfunctie aan de KU Leuven. Malfliet is bijzonder actief op het vlak van vrouwenemancipatie: ze is voorzitter van de Nederlandstalige Vrouwenraad (NVR), en onder meer vicerector Diversiteitsbeleid.

Een vrouwelijke rector heeft de KU Leuven tot nu toe nog niet gehad, maar Rik Torfs' heerschappij loopt stilaan op zijn einde, dus wie weet wat de toekomst nog zal brengen voor ambitieuze vrouwen in de universiteitswereld?

Voor de vijftiendste verjaardag van kunstenfestival Ithaka palmden jonge kunstenaars het Luxemburgcollege in. Het verlaten gebouw werd een week lang een haven van creativiteit en ontdekking.

Tekst Eline Stevens

Beeld Tom Demeulemeester

Ithaka blaast 25 kaarsjes uit

College wordt slachthuis wordt kunstenfestival

‘Met Ithaka willen we hedendaagse kunst toegankelijk maken voor iedereen’

ANA SCHULTZE
COÖRDINATOR CULTUUR BIJ LOKO

Ithaka wordt jaarlijks georganiseerd door Leuvense studenten-koepel LOKO en zoekt telkens zijn toevlucht in een leegstaand monument. Dit jaar was dat het Luxemburgcollege in de Vaartstraat, dat een rijke geschiedenis kent. Het college werd gesticht als studentenresidentie, maar deed daarna dienst als onder meer militair hospitaal, slachthuis, gevangenis en internaat.

Het vervallen, ruwe pand blijkt een uitstekende expositieruimte te zijn. In plaats van gladgepolijste, witte museumwanden hangen foto's hier tegen oneffen, afbladderende muren die verschillende lagen verf tonen. Krabbels en graffiti op de muren herinneren de bezoeker aan de ziel van het gebouw.

Bommabehang en fietslampjes

De ontdekkingstocht door Ithaka brengt de ene kamer na de andere erg verschillende kunstwerken. Foto, video, abstracte installaties, papier-maché ... Voor ieder wat wils. ‘We zien

hier mensen van elke leeftijd’, zegt Mira Caroen, stagiaire bij Ithaka. Niet enkel *artsy fartsy* studenten dus, maar evengoed gezinnen en oudere Leuvenaars. Een rondleiding met gids is echter aangeraden, want zonder uitleg zeggen de kunstwerken niet altijd veel.

‘We zien hier mensen van elke leeftijd’

MIRA CAROEN
STAGIAIRE BIJ ITHAKA

In de bar en de lounge staat alles in het teken van recyclage. Oude zetels en tapijten, tweedehands koekoeksklokken en bommabehang met bloemen creëren een heerlijk ouderwets (en net daardoor ook heel *hipster-ish*) salon.

In de bar wordt fietsschroot gerecycleerd tot krukjes en decoratie. Fietslampjes verlichten de tafels, een zadel en stuurbootsen een design hertenkop na. Punten voor originaliteit.

Ithaka is meer dan een expositie. Bezoekers kunnen er deelnemen aan workshops, genieten van livemuziek of komen brunchen. ‘We merken dat we een breed publiek bereiken door zulke activiteiten’, zegt Ana Schultze, cultuurcoördinator bij LOKO. ‘Het is fijn dat de mensen nadien ook de ten-

toonstelling bekijken, want uiteindelijk willen we met Ithaka hedendaagse kunst toegankelijk maken voor iedereen.’

Slamsucces

Dinsdagavond worden de kunstwerken even gelaten voor wat ze zijn en verzamelen taalliefhebbers in de bar voor een poetry slam. Van een divers publiek is echter geen sprake meer. De bar is meer dan goed gevuld, maar bijna uitsluitend met jongeren. Het koppel van middelbare leeftijd dat aan een tafeltje zit te praten, vertrekt wanneer de eerste artiest van wal steekt.

Vier *poetry slammers* geven het beste van zichzelf. Petit Jean en Btrix komen als eersten aan de beurt en krijgen de toeschouwers gemakkelijk mee. Daarna verslapt de aandacht even, maar bij het laatste optreden, van Anke Somers, is iedereen weer vol oor. De jonge slamster zit nog maar net in het vak, maar wordt meteen warm onthaald. Het publiek moet meermaals lachen en belooft haar met gul applaus. Als het handgeklap een maatstaf mag zijn, is de avond zeker geslaagd.

Cinema ZED toont Belgische première van de film 'Django'

Django Reinhardt: gipsy jazz en de kunst van de gitaar

Naar aanleiding van Leuven Jazz is in Cinema ZED op 19 maart 'Django' te zien. De film, die voor het eerst in ons land getoond wordt, vertelt het verhaal van een mythische Belgische jazzmuzikant.

Tekst Renata Praet

In Vlaanderen is hij niet wereldberoemd, maar Django Reinhardt behoort wel degelijk tot de grootsten die de jazz heeft voortgebracht. Jimi Hendrix vormde zijn Band of Gypsies met hem in het achterhoofd, B.B. King beschouwde hem als een van zijn grootste voorbeelden. Maar wat Django het meest bijzonder maakte, was zijn talent om gitaar te spelen met aan zijn ene hand slechts drie vingers.

Van jongs af aan was de kleine Django - né Jean Baptiste Reinhardt - betoverd door muziek. Hij groeide met zijn rondtrekkende familie op in een caravan en kreeg op zijn twaalfde zijn eerste banjo van een gipsymuzikant. Bij gebrek aan een officiële opleiding leerde Django zichzelf spelen. Hij trok naar Parijs waar zijn faam zich van mond tot mond verspreidde; Rond zijn 18de maakte hij zich de *musette* eigen en vervoegde hij het orkest van Jack Hylton, een erg populaire groep die lichte jazz bracht.

Jammer genoeg sloeg rond deze periode het noodlot toe. In de woonwagen waar Django met zijn vrouw woonde sloeg op een avond brand uit. In enkele minuten stond de hele stacaravan in lichterlaaie. Het koppel kon maar nipt aan de dood ontsnappen.

Door het voorval leken de toekomstplannen van Django aan diggelen geslagen. Hij hield zware letsels over aan de brand, waarbij zijn linkerhand er het ergst aan toe was. De pink en ringvinger bleken zo ernstig verwond, dat de kans dat hij ooit nog muziek zou spelen praktisch onbestaande was.

Voorbij de pijn

Twee jaar lang zou Django in het ziekenhuis verblijven. Hoewel iedereen dacht dat gitaar spelen tot het verleden behoorde, bleek de drang om het instrument vast te nemen te groot. Geleidelijk aan begon Django - met slechts drie functionerende vingers aan de linkerhand - het instrument opnieuw te bespelen. Door akkoorden te spelen die een minimum aan noten vroegen, ontsnapte hij aan de vanzelfsprekendheden van andere artiesten.

Gitaarsolo's zou Django voortaan spelen met enkel zijn wijs- en middenvinger, de twee gekwetste vingers zou hij enkel gebruiken voor de akkoorden. Op die manier ontwikkelde hij een geheel eigen manier van spelen, en een typische jazzstijl, de *jazz manouche*. De gipsy jazz was geboren, en de gipsies hadden hun uithangbord.

Tijdloos succes

Gipsy jazz verschilt van andere jazzvarianten omdat zij voornamelijk gespeeld wordt op snaarinstrumenten, waarbij een hoofdrol is weggelegd voor de gitaar. Bij gebrek aan drums geeft een ritmegitarist - vaak is er een tweede gitarist die de melodie verzorgt - de pulse, door vier keer per maat een akkoord aan te slaan. De stijl leunt dicht aan bij bebop en swing, waardoor stil blijven zitten bij deze muziek vrijwel onmogelijk wordt. Bekende nummers van Django Reinhardt, die tot jazz standaarden zouden uitgroeien, zijn *Minor Swing* en *Nuages*.

De invloed van Django op de internationale pop en jazz kan bezwaarlijk onderschat worden. Zijn gebruik van de gitaar om ritme én harmonie te creëren, heeft ervoor gezorgd dat het instrument een steeds prominenter plaats kreeg in de jazz. Artiesten en groepen als Jimi

Hendrix en Dire Straits haalden inspiratie uit Django's manier van spelen, en gebruikten zijn technieken in hun eigen spel.

Vandaag klinkt gipsy jazz nog steeds even swingend als 80 jaar geleden. Door haar volkse karakter en haar meezingbare melodien klinkt het genre echt tijdloos en naast het bijzondere levensverhaal van Django verklaart dat de huidige populariteit van zijn muziek.

'Django' is op zaterdag 19 maart om 20 uur en op zondag 20 maart om 17.30 uur te zien in Cinema ZED - Vesalius.

Muziekwedstrijden als kompas voor de jonge artiest

Muziekcarière? Eerst langs de rockrally passeren

Opvallen als jonge band: het is gemakkelijker dan ooit. Rockwedstrijden lijken wel een gouden ticket voor een grote muzikale carrière geworden. Een onderzoek naar de zin en de onzin van de rockrally.

Tekst Gilles Michiels en Tine Geunens
Beeld Seppe Duwé

Op maandag 13 maart vindt in Het Depot de finale van de InterFacultaire Rockrally (IFR) plaats. Het evenement, dé manier voor een band om zich binnen de universiteit in de kijker te spelen, is dit jaar al aan zijn 33ste editie toe. Vijf bands van evenveel faculteiten strijden om de heilige graal van de Leuvense popmuziek. Heilige graal, want rockrally's lijken tegenwoordig het ideale lanceerplatform geworden voor jonge bands.

De wedstrijd maakt de band

De universitaire rockrally haalde de mosterd natuurlijk bij een ronkend voorbeeld: Humo's Rock Rally. Het rockconcours, opgericht door onder meer Marc Didden en Guy Mortier in 1978, gaat elke twee jaar op zoek naar de beste opkomende band van Vlaanderen.

Initieel was het opzet volgens het tijdschrift heel eenvoudig: 'Beginnende groepjes even

het terrein laten verkennen, de grond wat om te woelen om talent dat iets te ver van de *big city* woont aan bod te laten komen en in goede omstandigheden op een podium neer te poten. Viel dat mee, dan noemen we het een aanmoediging. Viel dat tegen, dan moeten de groepen daar zelf hun conclusies uit trekken.'

De populariteit van wedstrijden als De Nieuwe Lichting kan ook conformisme in de hand werken

Sinds de jaren 90 blijkt Humo's Rock Rally echter een opvallend goede indicator te zijn voor een grote carrière. De Kreuners, Noordkaap, Daan, Novastar en School Is Cool zijn maar enkele van de namen die konden profiteren van post-rockrallysucces.

Voor een deel heeft dat te maken met de professionalisering van de sector. Het aantal deelnemers ligt merkbaar hoger en winnaars worden beter ondersteund. 'Toen ik 20 was, speelden wij in een garage waar de snaren van je gitaar meteen verroestten', zegt Eppo Janssen, die jurylid is bij Humo's Rock Rally en De Nieuwe Lichting. 'Iets goed opnemen kon enkel in een opnamestudio. Nu heeft elk dorp zo'n studio en kan opnemen ook gewoon thuis. Verder zijn er tegenwoordig ook gespecialiseerde opleidingen zoals aan de Hasseltse hogeschool PXL.'

Terwijl Jan Delvaux in zijn popencyclopedie *Belpop* dus vaststelde dat de meeste bands van de jaren 70 en 80 het niet langer dan vijf jaar volhielden, blijkt de deUS-generatie van de jaren 90 de eerste die van muziek haar beroep kan maken. De oude Belgische logica - gefnuikte buitenlandambities en bands die in eigen land snel rond zijn en dus met nieuw materiaal moeten komen - lijkt overwonnen.

De Nieuwe Lichting

Het gevolg: door meer mogelijkheden om op te treden, een betere infrastructuur en een waaier aan festivals kunnen bands sneller doorstromen naar de platenboer en de podia. Ander gevolg: de professionalisering verklaart ook waarom andere succesvolle wedstrijden wortel kunnen schieten. De bekendste daarvan is De Nieuwe Lichting, dat sinds 2013 jaarlijks georganiseerd wordt door Studio Brussel.

Eppo Janssen ziet toch een verschil met Humo's Rock Rally. 'Bij De Nieuwe Lichting gaan we meer op zoek naar iets wat goed op de radio past. Omdat de wedstrijd door StuBru wordt georganiseerd moet het binnen hun genre passen. Bij De Nieuwe Lichting houd ik altijd in het achterhoofd: het moet gedraaid kunnen worden op de radio.'

Dit jaar waren rapper Kai Wén, de Leuvense band The Lighthouse en Jeff Buckley-erfgenaam Tamino de uitverkorenen bij De Nieuwe Lichting. Hen wordt stuk voor stuk een grote toekomst voorspeld. Wie het potentieel van de wedstrijd om artiesten te lanceren wil onderzoeken, hoeft maar te kijken naar de drie winnaars van de eerste editie.

Tout Va Bien, het project van zanger Jan-Wouter Van Gestel, bracht in 2014 zijn eerste album uit en treedt dit jaar aan op de weide van Werchter. De Limburgse groep Rhinos Are People Too debuteerde dit jaar nog met *Hello From*

The Gutters. Indiepopcollectief Soldier's Heart hield er na een EP en een LP mee op, maar onder tusschen houden de leden zich onzedig met andere muzikale projecten, zoals Warhaus.

Hoewel het credo van StuBru is dat de winnaars aan hun eigen weg moeten timmeren na de wedstrijd, is de aandacht die De Nieuwe Lichting genereert niet mis. De winnende bands worden snel ingebed in een kader van managers en boekingsagenten. Naast heel wat *airplay* op Studio Brussel, mogen ze deze zomer ook aantreden op Pukkelpop. Eppo Janssen is niet toevallig programmator van het festival.

Ster opgebrand

Allemaal goed nieuws voor wie jong is en muziek maakt, maar naast de vele succesverhalen van de laureaten moeten ook kanttekeningen geplaatst worden. Terwijl Humo's Rock Rally bij zijn oprichting nog tegendraadse punkacts naar de mainstream hielp, lijkt de vernieuwing bij de huidige winnaars van muziekwedstrijden minder radicaal. Wedstrijden voor jong geweld kunnen een gevestigde orde in vraag stellen maar er ook voor zorgen dat een establishment zich in zijn eigen smaak bevestigt. In het tweede geval kunnen ze ook conformisme in de hand werken.

Verder mag het lijstje van de succesvolle bands gezien worden, maar nog langer is de lijst van bands die het niet maakten op het grote toneel. De evolutie in de sector heeft het voor artiesten zowel makkelijker als moeilijker ge-

maakt om op te vallen. Natuurlijk zal niet iedereen die de wedstrijden wint later een grote carrière uitbouwen: ook het aantal bands die in de marge vertoeven is groter geworden.

Maar hoe breek je dan wél door? Janssen vindt het belangrijk dat een groep zijn tijd neemt. Illustratief is een discussie met de bandleden van Warhola, Rockrally-winnaars van 2014. 'Direct na hun winst wilde Warhola op Pukkelpop spelen, maar ik merkte dat ze nog een richting aan het zoeken waren. In sommige bands brandt een heel schoon vlammetje, maar er is nog geen vuurwerk. Het is beter voor zo'n band om pas op Pukkelpop te spelen wanneer het vuurwerk is losgebarsten.'

Yevgueni

Grote wedstrijden zoals De Nieuwe Lichting en Humo's Rock Rally kunnen vaak te hoog gegrepen zijn voor beginnende bands. Voor de meesten is het beter om eerst enkele kleinere stappen te zetten. Om voor een eerste keer een live-publiek te bereiken is een wedstrijd als de InterFacultaire Rockrally uitermate geschikt.

De winnaar van de juryprijs krijgt twee dagen studiotijd in de studio van Het Depot. Bovendien worden finalisten meteen opgemerkt door een jury van

De oude Belgische logica - gefnuikte buitenlandambities en bands die in eigen land snel rond zijn en dus met nieuw materiaal moeten komen - lijkt overwonnen

professionele artiesten. Dit jaar zijn dat onder meer Robin Aerts van Het Zesde Metaal en Klaas Delrue van Yevgueni.

Dat de InterFacultaire Rockrally door-groeimogelijkheden biedt voor jonge bands, bewees in elk geval al High Hi, de winnaar van 2012, die dit jaar zijn debuutplaat *Hindrance* uitbracht. The Herfst's, als winnaar hun voorganger, lanceerde vorig jaar zijn eersteling *Gran Cavallo*.

Oudere bekende winnaars passen meer in het kleinkunstimago dat de wedstrijd, vroeger het InterFacultair Songfestival, droeg. Kijk maar naar Yevgueni, toen nog Evgueni Sokolov (naar een nummer van Serge Gainsbourg vol scheetgeluiden), dat ontstaan is naar aanleiding van de wedstrijd. Ook Buurman zette zijn eerste stappen tijdens het InterFacultair Songfestival.

En lonkt Pukkelpop ook voor de winnaar van deze wedstrijd, Eppo Janssen? 'In de eerste plaats moet de winnaar mij bereiken. Maar zelfs als het mij bereikt is het eerlijk gezegd niet zeker of ik ernaar zal luisteren. Er komt zoveel binnen. Daarom zetel ik graag in jury's van verschillende wedstrijden, dan krijg ik meteen de kans om de bands live aan het werk te zien.'

Is jouw verzameling al compleet?

Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

IJzerenmolenstraat 10-12 • 3001 Heverlee
Diestsestraat 253 3000 • Leuven
016 26 09 21 • www.spit.be

de kringwinkel

SPIT

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS
F U I F Z A A L

BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!

365 PER AVOND, 260 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS

Bij elke vierde fuif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE

WWW.LOKO.BE/ALBATROS

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel - 016 22 44 38
Fax - 016 22 01 03
veto@veto.be

veto.be
twitter.com/veto_be
[instagram.com/veto_be](https://www.instagram.com/veto_be)
[facebook.com/vetoleuven](https://www.facebook.com/vetoleuven)
snapchat: veto_be

Jaargang 43, nummer 17
Maandag 13 maart 2017

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

HOOFDREDACTEUR
Simon 'Duimzuigen, kan ik echt niet tegen' Grymonprez

REDACTIESECRETARIS & V.U.
Brecht 'geen koers kijken' Castel

REDACTIE
Martijn 'Een kwelpeer voor elke lichaamsopening!' Stoop, Anneleen 'Vlees eten' van Kuyck, Arne 'Sonck, Bavo 'In Ierland vertoeven' Nys, Naomi 'Werner Thomas' Bonny, Simon 'Uren aan mijn stinkvoet sabberen' Thys, Eva 'De trollenkoning aanraken' Sevrin, Gilles 'Naar orgelmuziek luisteren' Michiels

SCHRIJVERS
Emmanuel 'muziek van Arvo Pärt' van der Beek, Nora 't West-Vlaams' Sleiderink, Tom 'Het Smelt lezen' Dinneweth, Anton 'Beginnen met roken' Geers, Kaatje 'Stoppen met roken' Roelant, Sam 'Voor katern Internationaal schrijven' Kniknie, Eline 'Meubels' Stevens, Renata 'Gypsy-jazz luisteren' Praet, Charlotte 'Voor Internationaal schrijven part two' Lippens, Andrea 'Mannendag vierden' Vercammen, Stephanie 'Iets voor Eva schrijven' Van Den Bosch, Simon 'Nara de Kortrijk afzakken' Desmet, Tine 'Tinitus' Geunens, Lotte 'Naar Joke Schauvliege luisteren' Dele-marre

BEELD VOORPAGINA
Seppe 'Niet fotograferen' Duwé

FOTOGRAFEN
Anneleen van Kuyck, Seppe Duwé, Louise 'naar de leuvense klimaatweek gaan' Goegebuer, Emmanuel van der Beek, Vincent 'niet fotograferen part two' Peeters, Tom 'De botte lepel' Demeulemeester, Emmanuel van der Beek

TEKENAARS
Martijn Stoop, Lisa 'Emiel niet tekenen' Van der Auwera, Philip 'Niet meer aan het trekertje van mijn zatsu ballen kunnen' Lam-mens

KU LEUGEN
Thomas 'Bij Klaas zijn' Winters, Klaas 'Bij Thomas zijn' Van den Broeck

EINDREDACTIE
Brecht Castel, Arne Sonck, Simon Grymonprez, Gilles Michiels, Katleen 'Malfliet' Pas-gang, Nora Sleiderink, Tim 'Baba Yega' Van Roey,

VORMGEVING
Simon Grymonprez, Brecht Castel, Anneleen van Kuyck

ADVERTENTIES
Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38w

DRUKKERIJ
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)

OPLAGE
9.000 exemplaren

ISSN-NUMMER
0773-5162

ABONNEMENTEN
Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar brecht@veto.be en schrijf 11 euro over op BE22 0011 4801 9147.

MEEDOEN?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, video, cartoons, IT, lay-out..., Wat is jouw favoriete martelmethode?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

DAGEN
ZONDER
VLEES

1. ALLE UEGGIE MEALS OVERAL € 3,30

2. KEUZE TUSSEN VEGETARISCHE EN
KLASSIEKE SPAGHETTI BOLOGNAISE

3. UEGGIE SOEP + UEGGIE MAALTIJD /
UEGGIE BROODJE = GRATIS STUK FRUIT

4. HEERLIJKE WRAPS MET HUMUS

5. DAGELIJKS UEGGIE SOEP

6. DAGELIJKS BROODJE HUMUS

7. UERNIEUWDE VEGETARISCHE
GERECHTEN IN ALMA 1

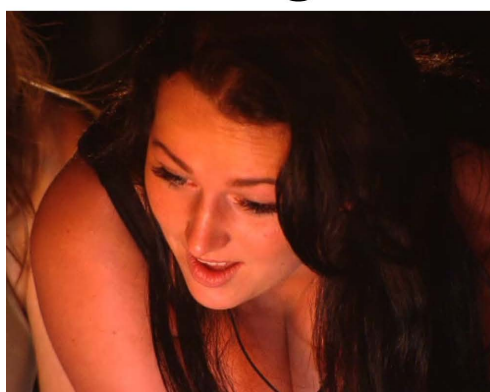

KU LEUGEN

© Klaas Van den Broeck en Thomas Winters

Ontdek een grote onderscheiding, begin bij 75% of 77% of 78%

Lize geschokt over “Mein Kampfvuurbeelden”

Leuven laat ballonnetje op over verhuizen van Herbert Hooverplein standbeeld

Bedrijf vervangt glazen plafond door doorzichtige zonnepanelen

Vrouwen verbolgen over verlies metafoor

**Ticket:
Beiaardcantus LOKO**

Nr 1547

Monseigneur Ladeuzeplein, Leuven

29 Maart 2017

18:00-22:00

www.loko.be
Telefoon: 016 22 31 09
Email: loko@loko.be

‘Toen ik jong was, vond ik ook dat de zaken sneller mochten gaan’

NAVRAAG

JOKE SCHAUVLIEGE

Met Leefmilieu en Landbouw in haar ministerportefeuille staat Joke Schauvliege tussen twee tegenpolen. En vanuit beide hoeken klinkt kritiek. ‘Als iemand je uitmaakt voor domme gans, stopt het debat.’

Tekst Emmanuel van der Beek en Lotte Delemarre
Beeld Emmanuel van der Beek

Op de twaalfde verdieping van haar kabinet, een glazen toren vlakbij het Brusselse Noordstation, zijn alle velden veraf. Dat het geen ivoren toren is, benadrukt ze meermaals. Maar Schauvliege, bekend van beruchte dossiers als Essers en Uplace, slaagt er volgens velen niet altijd even goed in haar plannen te communiceren. En dan steekt er weleens storm op. Als een verpersoonlijking van de oranje middenweg moet Schauvliege schipperen tussen landbouwers en milieuorganisaties, die ze steeds vaker lijnrecht over elkaar ziet staan.

‘Je moet altijd evenwichten zoeken om iets te kunnen realiseren. We moeten landbouw en ecologie meer dan ooit verzoenen. Ik reken mezelf tot de groene flank van de partij. Dat ik vanuit één hoek word weggezet als grote tegenstander van de natuur is bijzonder eigenaardig en cynisch.’

Selectieve citaten

We horen regelmatig cijfers die dat beeld bevestigen. Vlaanderen kocht de voorbije twintig jaar bijvoorbeeld nooit minder natuur- en bosoppervlakte.

Joke Schauvliege: ‘Je kan bossen kopen en zelf exploiteren of je kan private eigenaars of natuurorganisaties steunen om hetzelfde te doen. Ik vind dat we zoveel mogelijk mensen moeten verzamelen om het natuurbeleid gestalte te geven. De overheid mag geen grootgrondbezitter worden.’

‘Vaak worden cijfers nogal selectief geciteerd. Er zijn nog nooit zoveel natuurgebieden erkend. En ook het budget stijgt, zelfs in tijden van budgettaire krapte.’

U benadrukte meermaals dat u geen revolutie wil. Is het anno 2017 nog verantwoord om slechts geleidelijk iets aan het klimaat te doen?

‘Maar je kan niet anders! Als je resultaten wil boeken, moet je dat geleidelijk doen. De sector moet kunnen volgen en je hebt budget nodig om het te realiseren. De maatschappelijke context zal je altijd dwingen trager te gaan. Toen

ik jong was, vond ik ook dat de zaken sneller mochten gaan, maar het moet haalbaar zijn. Dat wordt soms vergeten.’

Aan het begin van uw loopbaan hebt u nog getwijfeld tussen Agalev (nu Groen) en de CVP (nu CD&V).

‘(lacht) De voorliefde voor de natuur heb ik altijd in mij gehad. Toen ik jong was, was ik actief bij WWF en ging ik jaarlijks op natuurkamp. Uiteindelijk heb ik bewust voor de CVP gekozen, omdat zij een ruimer maatschappijbeeld hebben, terwijl Agalev en Groen op één thema focussen.’

Men zegt weleens dat u een marionet van de Boerenbond bent.

‘Als ik voor een publiek van landbouwers spreek, vragen zij me waarom ik enkel dingen voor de natuur doe. Bij hen leeft de omgekeerde perceptie. De waarheid ligt duidelijk ergens in het midden.’

Toch krijgen wij de indruk dat de kritiek vooral uit groene hoek komt.

‘Dat klopt. Dat ik het natuurbeleid democratiserend heeft kwaad bloed gezet bij de natuurorganisaties. Zij hebben fel gereageerd in concrete dossiers, denk maar aan Essers. Je ziet ook dat de natuurorganisaties sterk gefiltreerd zijn in de media. Wie schrijft er over de natuur in de krant? Een journalist die daarmee begaan is, soms zelfs vrijwilliger is bij zo’n organisatie. Dat siert hem, maar je krijgt belangenvermenging.’

Dagen zonder vlees

Doet u mee aan Dagen zonder vlees?

‘Nee. Maar ik moedig het initiatief aan. Het is bewezen dat we te veel vlees eten. Zelf eet ik trouwens niet zoveel vlees. En één keer per week probeer ik een alternatief te vinden.’

Vindt u boodschappen van algemeen nut om vlees te promoten nog van deze tijd?

‘Als mensen kiezen voor vlees, eten ze best vlees van bij ons, dat aan hoge dierenwelzijn-

standaarden voldoet. In die zin vind ik dat verantwoord.’

Bij wie ligt de grootste verantwoordelijkheid, bij de overheid of bij de burger zelf?

‘Bij beide. Het beleid moet een kader maken en informeren, maar ik vind het al te gemakkelijk om te zeggen dat de overheid het maar moet oplossen, terwijl je wel je tent achterlaat op het festivalterrein. Dat is een foute ingesteldheid. Je mag eens flink tegen de schenen van de overheid schoppen – dat heb ik vroeger ook gedaan –, maar we moeten iedereen voor zijn verantwoordelijkheid plaatsen. Er zijn grenzen aan wat je als overheid kan doen.’

U verwijt de BV's van de Klimaatzaak dat zij zelf geen verantwoordelijkheid nemen.

‘We moeten iets doen aan het klimaat en dat doen we ook. Maar zeggen dat je in je eentje meer moet doen dan Europees is afgesproken, gaat nogal ver. Toen de BV's van de Klimaatzaak de aanval op mij persoonlijk hadden ingezet, heb ik inderdaad een tik teruggegeven. Het is te gemakkelijk om alleen naar de overheid te kijken.’

Twitterstorm

Wordt u vaak persoonlijk aangevallen?

‘Vooral op sociale media kunnen mensen hard zijn. Het meest absurde lees je daar, terwijl je net veel begrip krijgt wanneer je ergens iets uit kan leggen.’
‘Bij zulke scheldpartijen heeft men weinig inhoudelijke argumenten. Als je iemand uitmaakt voor domme gans, stopt het debat, want wat moet je daarop zeggen?’

Zet u zich daar makkelijk van af?

‘Ja, en dat had ik nooit verwacht. Mijn dossiers zijn nooit op los zand gebouwd en dat geeft me stabiliteit. Ik weet goed waarmee ik bezig ben.’
Waar ik me aan optrek is dat ik niet in een ivoren toren zit. Ik kom veel onder de mensen en probeer een normaal leven te leiden. Op het schoolfeest

van mijn kinderen bijvoorbeeld krijg ik positieve reacties. Persoonlijke aanvallen komen meestal vanuit een beperkte kring.’

Uw uitspraak dat bomen altijd de functie gehad hebben gekapt te worden ontkende een flinke mediastorm. Bent u sindsdien bedachtzamer geworden?

‘Alles wordt nu eenmaal uitvergroot en uit de context gehaald. Ik vraag me af hoeveel mensen het oorspronkelijke interview hebben gelezen. Daar staat niets fouts in.’
‘Als je niets meer mag zeggen wat in de ene of de andere richting geïnterpreteerd kan worden, wordt het al snel heel voorzichtig en wollig. Stille diplomatie levert vaak meer op dan straffe taal in de krant of op tv. Het ligt niet in mijn aard om de confrontatie op te zoeken.’

Relaxed

Hebben burgers dan niet het gevoel dat het boven hun hoofd gebeurt?

‘Als je iets oplost, wordt dat steeds vaker gezien alsof je iets in achterkamertjes aan het regelen bent. Het is niet omdat je compromissen zoekt, dat je niet kan werken met inspraak. Maar finaal moet iemand de knoop doorhakken. Dat is niet altijd aangenaam, maar iemand moet het doen.’

‘Het is te gemakkelijk om te zeggen dat de overheid het maar moet oplossen, terwijl je wel je tent achterlaat op het festivalterrein’

Tot slot. Wil u nog verder met dezelfde coalitie na de verkiezingen?

‘(lacht) Eigenlijk wel. Vijf jaar is echt kort. Het is fijn als je met dezelfde groep de vruchten kan plukken van wat je nu in de steigers zet. Maar je weet nooit wat je te wachten staat. Het heeft ook geen zin om je vast te klampen aan postjes. Dat zorgt ervoor dat ik redelijk relaxed kan zijn als er een volgende twitterstorm opsteekt. We zien wel wat komt.’